Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. ● № 14 (714) ● СЕРЕДА, 1 ЛЮТОГО 1967 р. ● Ціна 2 коп.

ОУНБ ім. Д. Чижевського

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ КВИТОК 1967-го РОКУ

БІЛЯ ПРАПОРА

Вітер жбурляє снігом, лютує мороз. Та для молоді це не завада. Хто пішки, хто машиною добираються в Голованівськ. Сьогодні в райкомі комсомолу важлива подія — обмін комсомольських документів. У цей день кращим молодим трудівникам села випала честь першими одержувати квитки.

До столу підходить доярка Віра Брижатюк з колгоспу імені Ульянова. На фермі утримує перехідний червоний вимпел. Їй вручено перехідний комсомольський мандат переможця.

Хороша біографія і в свинарки з колгоспу імені Шевченка Людмили Писакової, яка працює тут після закінчення 10 класів.

А ось заносять в анкети біографічні дані братів Олександра та Ігоря Рубанів. Це — будівельники з Побужжя, ударники комуністичної праці, учасники художньої самодіяльності.

Один за одним заходять комсомольці в святково прибрану кімнату. Вручають квитки біля прапора районної комсомольської організації комуністи — вчитель-пенсіонер Антон Никифорович Барабановський, Герой Соціалістичної Праці, ланкова з колгоспу імені XX з'їзду КПРС Пелагія Тимофіївна Громійчук.

О. ДОВГИЙ,
наш позаштатний кореспондент.
Голованівський район.

Зима щедра і на сніг і на мороз. Багата і на теплі посмішки. У Надійки Лошакової, вихователька дитячого садка-ясел колгоспу імені Кірова Знам'янського району, посмішку засвітив секретар міськкому комсомолу, вручивши новий комсомольський квиток.

Фото Б. ВІТОХІНА.

НЕ ХВИЛЮЙСЯ, МАМЦЮ...

Ліятиріччя і ТИ

Духмяний травень цілував поранену землю, забігав у кожну хату, відчиняв навстіж двері і дзвінко дзвенів: «Здрастуйте, люди! Я вам приніс Перемогу, я віддаю хліборобам вистраждану землю»...

Лише в хату Параски Бондар він чогось не насмілився зайти. Обійшов її крадькома стороною. А в оселю заспішило горе, без запиту, без стуку. Навіть без попередження. Параска ж так чекала на господаря. Думала, закінчиться війна, повернеться її Іван, все якось легше разом буде.

Занедужала жінка. Чи то від пережитого за час війни, чи від ночей, недоспаних над немовлям... А в хаті ж нестатки. Хвора ще дужче запала духом. І лише тоді, коли з школи прибігала її маленька непосида Тоня, Парасці Дем'янівні легшало на серці, хотілося жити. Жити хоча б заради дитини.

Та того вечора даремно чекала Параска Дем'янівна Тоню. Вона повернулась тільки опівночі.

— Знаєш, рідненька, — не втрималась тоді, — я від сьогодні повноправний член нашої артілі. Це дядько Карпо мені так сказав. Ех, і заживемо тепер...

Хвора аж руками сплеснула від здивування, та дочка продовжувала:

— Не хвилюйся, мамцю.

Під осінь десь від старших почула Тоня, що на молочно-товарній фермі кепські справи з кадрами. І зразу до завідуючого. А той заперечує: «Молода ще, зелена».

Хтозна чим скінчилось би все це, аби розмову не підслухала доярка Ганна Залізняк:

— Ти — не правий, Петре. Дівчина вона беручка, при бажанні справиться. І здався завідуючий.

Мороз завітав на ферму зненацька. Холоднеча, зуб на зуб не попадеш. Корови, як кози: по півтора кілограма молока за добу. Більше не візьмеш.

Доярки жартують: «У нас не корівник, а обсерваторія, всі зірки на небі можна полічити».

Завідуючий слухав доярки і тільки руками розводив, що я, мовляв, сам вдію.

— Треба, насамперед, бути господарем, — вирвався враз із гурту тоненький голосок. — Хіба не можна було хоч двері поладнати?

Це говорила Тоня Бондар.

Наче у вулику, загуділи доярки:

— Молода, та високо бере, — почулося.

Завідуючий мовчав.

А вже наступного разку перехожим впадали у вічі відремонтовані двері корівника і засклені шибки.

Все то, ходили пізніше чутки, робота самих доярок і, звичайно, комсомолки Тоні Бондар.

Мов повноводна річка, біжать дівочі роки. Згодом і Тоня стала передавати свій досвід роботи молодим. Але без повчань, без галасу. Вона щодня знайде вільну хвилину, щоб порадитись з партгрупоргом ферми, довідатись од старших, чи правильну лінію веде, чи по-комуністичному. Пам'ятає, ще в школі читала про перший Всеросійський суботник. Сам Володимир Ілліч Ленін брав участь в ньому. Подумати лишень — вождь революції, керманич молодої соціалістичної держави знаходив час для цієї справи.

І вже знову до партгрупорга:

— А що, коли на фермі оголосимо суботник? Своїми силами приміщення побілимо. Ленінський куточок зробимо святковим. Адже тоді й працювати приємніше.

По обіді зібрались на нараду доярки. Всі висловились — за!

Надворі розгулялась хурделиця. Тоня Бондар сніговими заметами спішить на ферму. Ось уже четвертий рік вона нікому не поступається першістю в районі. По 3716 кілограмів молока від кожної корови домоглась в минулому році.

Та це не межа. Бо ж йде ювілейний рік. Та ще й висока урядова нагорода за працю — орден Леніна, перші місяці кандидатського стажу зобов'язують...

Рипить під ногами сніжок.

Тоня хутенько відкрила двері — в приміщенні тепло, затишно. «Тепер і квіти можна на ферму», — подумала.

Віктор ВОВЧЕНКО,
перший секретар Ульяновського РК ЛКСМУ.
Колгосп ім. Горького.

ВЕЛИКИЙ СТАРТ

Наша країна йде назустріч великому історичному святу — п'ятдесятиріччю Радянської влади. Щойно опубліковане повідомлення ЦСУ СРСР про підсумки виконання Державного плану розвитку народного господарства СРСР у 1966 році свідчить про великі перемоги напередодні цієї великої події. Цифри, наведені в повідомленні Центрального статистичного управління, свідчать про те, що підсумки першого року п'ятирічки, Директиви по якій намічені XXIII з'їздом КПРС, можуть радувати радянський народ.

Річний план промислового виробництва як в цілому, так і по найважливіших видах виробів, перевиконано. Промислова продукція зросла на 8,6 процента, замість 6,7 процента, намічених планом.

У першому році п'ятирічки провадилось поступове переведення промислових підприємств на нову систему планування і економічного стимулювання. На нові методи господарювання переведено 704 підприємства з загальною чисельністю промислово-виробничого персоналу більше двох мільйонів чоловік.

За 1966 рік значно зріс випуск товарів народного споживання: тканин усіх видів (на 365 мільйонів квадратних метрів), радіоприймачів і радіол (на 682 тисячі штук), телевізорів (на 760 тисяч штук), меблів (на 165 мільйонів карбованців) і т. д.

Минулий, 1966, рік відзначений високими показниками у розвитку сільського господарства. Валовий збір зерна становив 170,8 мільйона тонн (10 мільярдів 427 мільйонів пудів); порівняно з найбільш урожайним, 1964, роком він збільшився на 12 процентів. Вирощено добрий урожай соняшнику, цукрових буряків та інших культур. Обсяг закупок зерна у 1966 році був найвищим за всі роки, відмічено зростання поголів'я великої рогатої худоби (на 3,7 мільйона голів), трохи підвищилась продуктивність худоби. Все це дало можливість колгоспам збільшити валовий доход проти 1965 року на 15 процентів, радгоспи в цілому закінчили рік з прибутком.

За минулий рік виробничі основні фонди країни зросли на 8 процентів, стало до ладу близько 400 великих промислових підприємств.

Успіхи, досягнуті в розвитку народного господарства, прямо позначаються на підвищенні матеріального добробуту і культурного рівня населення нашої країни, чисельність якого на 1 січня 1967 року становила понад 234 мільйони чоловік. Реальні доходи трудящих на душу населення зросли за рік більш як на шість процентів. Середньомісячна заробітна плата робітників і службовців у народному господарстві збільшилася з 95,6 карбованця в 1965 році до 99 карбованців у 1966 році, а з додачею виплат пільг, одержуваних із суспільних фондів, вона зросла, відповідно, з 129 карбованців до 133 карбованців на місяць. Грошові і натуральні доходи колгоспників від громадського господарства збільшились на 16 процентів. Значно поліпшилось постачання населенню продовольчих і багатьох промислових товарів. У містах і сільській місцевості збудовано 1 мільйон 850 тисяч нових упорядкованих квартир загальною площею приблизно вісімдесят мільйонів квадратних метрів. Крім того, колгоспи, колгоспники і сільська інтелігенція за рахунок своїх коштів і з допомогою державного кредиту збудували 370 тисяч житлових будинків.

Такі основні показники розвитку народного господарства СРСР у 1966 році. Поряд з великими досягненнями, як у промисловості, так і в сільському господарстві, торгівлі, є і недоліки. Так, одинадцять процентів підприємств промисловості не виконало встановлених планів. У ряді районів ще низька врожайність. В деяких колгоспах і радгоспах залишається високою собівартість сільгосппродукції, не задовольняється попит населення на деякі товари. Проте ці труднощі переборні. Запорука цього — високе патріотичне піднесення нашого народу, широка хвиля соціалістичного змагання на честь п'ятдесятиріччя Великого Жовтня, що охопила всю країну.

(Кор. ТАРС).

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

⊙ РЕЙК'ЯВІК. Асоціація молодих спеціалістів Ісландії влаштувала в одному з кінотеатрів Рейк'явіка громадський перегляд фільму Михайла Ромма «Звичайний фашизм».

Газета «Тімін» пише, що цей кінотвір багато кого примусить замислитись, по-іншому подивитися на факти.

⊙ ЛОНДОН. Демонстрацію протесту проти агресії США у В'єтнамі провели в Дубліні ірландські студенти. Пройшовши вулицями міста, вони вібрались біля будинку американського посольства. Представники демонстрантів вручили послу США лист протесту, адресований президентові Джонсону. Студенти вимагають у листі негайного припинення американських бомбардувань Демократичної Республіки В'єтнам і врегулювання в'єтнамського конфлікту шляхом переговорів.

(ТАРС).

ЧАРІВНІ „ЧОРНОБРИВЦІ“

Актовий зал переповнений: в школі гості.

— Ви уже мали змогу подивитися такі вистави, як «Поцілунок Чаніти», «Іванко Золотокудрий», «Правда» та інші, — говорить актор українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького Терентьєв. — Найближчим часом колектив нашого театру розпочне працювати над новим спектаклем О. Корнійчука «Розплата», присвяченим 50-річчю Великого Жовтня.

На закінчення виступу І. Терентьєв з натхненням прочитав уривок-монтаж з поеми В. Маяковського «Володимир Ілліч Ленін».

Урочисті слова великої поеми закінчилися барвистим шумовинням народної думи про сивого кобзаря, яку виконав молодий артист театру Іван Козак. Та чи не найбільше оплесків випало на долю улюбленця глядачів артиста Василя Рябовола: він теж співав. Пісня «Чорнобривці», яку з такою ніжністю і задушевністю виконав він, полонила слухачів, викликала легкий сум. Та ось щирий сміх розлігся під склепінням залу: Василь Рябовол виконує пісню Виборного з опери «Наталка Полтавка».

Після виступів артистів звітували члени шкільного драматичного гуртка. Вони розповіли, що за три роки під керівництвом учительки В. А. Коваленко гуртківці поставили чимало п'єс, а такі з них, як «Малярський учень», «Посмішка Леніна», «Платон Кречет» пройшли з великим успіхом. Зараз у драмгуртку понад тридцять учасників. Особливо подобається глядачам гра дев'ятикласників Валентини Розказової, Володимира Шпака, Галини Горбунової, Георгія Сидорова.

Наприкінці гуртківці показали гостям невелику комедійну п'єсу «Випадок на пристані», вручили подарунки: книги, квіти.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
учень середньої школи № 27.

м. Кіровоград.

Рейси ювілейного року

ЙДУТЬ І ЙДУТЬ у далекі рейси тепловози, які ведуть члени комсомольсько-молодіжної колони, очолюваної делегатом XX з'їзду ЛКСМУ Валерієм Ліпатовим. У минулому році вони провели 896 великовагових поїздів — на сто більше, ніж зобов'язувалися. Понад план перевезено півмільйона тонн народногосподарських вантажів і зекономлено 103 тонни дизельного палива.

Машиністи і їх помічники постійно дбають про підвищення своєї професійної майстерності. Віктор Ліпатов і Анатолій Попов, наприклад, закінчили по два технікуми — електровозний і тепловозний.

Комсомольці зобов'язались до 50-річчя Жовтня провести 800 великовагових поїздів і перевезти понад план 500 тисяч тонн вантажів. Економія дизельного палива при цьому становитиме 60 тонн. Тільки за дві декади цього року вони вже провели 168 поїздів і перевезли понад план 106 955 тонн вантажів.

І. ЧЕХЛЯД,
робкор.

ст. Знам'янка.

РОЗМОВА З БАТЬКОМ

З фотографії, що висить у твоїй кімнаті під склом, дивляться задумані батькові очі. Ти часто розмовляєш з батьком, радишся з ним, ділишся радощами і прикрощами, планами на майбутнє. Так було й тоді, коли ти закінчила десятирічку і схвильована прийшла додому з випускного вечора. Поглядом зустрілася з батьковими очима: «Куди мені йти? В медичний інститут?.. В театральний?.. Чи, можливо, на завод?».

І Олена Козельська зробила так, як колись її батько — прийшла на Капітанівський цукрозавод. Спочатку була нескладна робота — брала на аналіз соки буряків, щоб визначити вміст цукру, а тепер ось уже два роки працює лаборантом. В лабораторії Олена чимось нагадує лікаря в білому халаті. І косинка біла, і стіни білі, і навіть сліпуче електричне сяйво здається білим. Дівчина чаклує біля реактивів, і прискіпливо перевіряє сонячні кристали цукру...

Знаходить вона час і для заочного навчання в Смілянському технікумі харчової промисловості. Скоро державні екзамени, і дівчина матиме професію технолога. А потім — інститут... Як би зрадів зараз батько. Та похоронна нагадує — не бути цьому. Батько віддав своє життя за Вітчизну, за те, щоб донька була щаслива.

Олена прибіжить сьогодні зі зміни й знову розкаже батькові про заводські діла. Відпочине після роботи, а потім — на репетиц'ю хору до заводського клубу.

В. ШУЛЬГА,
наш позаштатний кореспондент.

Малюнок автора.

НОВИНКИ

ФАКЕЛ ЖОВТНЯ

Гарно прибралося селище. Мов у велике свято. І найпишніше виглядить Будинок культури. Навколо прапорці, а перед фасадом височить факел. Минулого тижня його червоне полум'я сповістило про відкриття районного фестивалю самодіяльного мистецтва, присвяченого 50-річчю Великого Жовтня.

Після урочистої частини на сцену вийшли кращі учасники художньої самодіяльності дев'яти сільських будинків культури району.

Ю. КІПЕР.

с. Новоархангельськ.

□

СІЧНЕВИЙ ПРОЛІСОК

У січні — проліски! Правда, це дивно? І їх багато-багато. Дівчата радо посміхаються. Задоволені й хлопці. Молодий кондитер Микола Гольшин теж щасливий. Адже «Пролісок» — це торт, який він створив. Так, так, створив. Як інженер створює якусь нову машину.

Його колезі, Марії Кузіній, теж є чим пригостити червонозорівців. Особливо прийшлися всім до смаку її млинці, запечені на сметані, та пампушки з часником.

На заводську фабрику-кухню вже надійшли перші замовлення на новинки.

М. МИКИТЕНКО,
м. Кіровоград.

□

ЗНАЙ СВІЙ КРАЙ

Днями члени туристсько-краєзнавчого гуртка 6 «а» класу Кіровоградської школи № 24 побували на заводі «Червоний дзеркальник». Вони зустрілися з передовиками виробництва, запросили їх до себе в гості на засідання гуртка.

Такі гуртки працюють уже в двадцяти школах обласного центру. Юні туристи вивчають теорію і техніку туризму, проводять воєнізовані ігри, ходять в походи за місто і на підприємства.

Л. ВАРАКУТА,
методист обласної дитячої екскурсійно-туристської станції.

□

КОЛГОСП-ЮВІЛЯР

Колгосп імені Кірова Бобринецького району відсвяткував свій 40-річний ювілей. Хороші трудові подарунки до цієї дати підготували комсомольці артілі Раїса Старчеус, Віктор Сендзюк, Валентина Шевченко та багато інших.

Відгукнувшись на заклик знам'янських дівчат, доярки-комсомолки зобов'язались надоїти в ювілейному році по 2400 кілограмів молока.

М. ПАХНЮК,
член ВЛКСМ.

У колгоспі «Більшовик» Кіровоградського району чудовий будинок тваринника. До послуг працівників ферми — і читальний зал, і телевізор, і профілакторій.

На фото: секретар комсомольської організації артілі доярка Лідія Леонтьєва (ліворуч) у читальному залі знайомить дівчат з новинками.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ.

Так веліло серце

З ІСТОРІЇ ВЛКСМ

«Пред'явник цього Федір Клочіхін направляється на боротьбу з Колчаком». «Робітничою правдою, не зломленою кайданами, волею, повсталою на барикадах, кров'ю, пролитою комісарами, клянемося...»

Два документи — комсомольська путівка на фронт (1918 рік) і текст клятви, виголошений молоддю на Красній площі (1966 рік). Між ними — майже п'ять десятиріч, але подивіться, як зімкнувся в них ланцюг поколінь. Ці два свідчення різних епох в майбутньому музеї історії ВЛКСМ можна розмістити поруч, щоб відчути революційну бойовитість комсомолу.

Вологодському робочому хлопцю Федору Клочіхіну путівка на фронт була видана зразу ж після першого з'їзду РКСМ. Такі документи видавали в ті дні тисячам юних, які йшли по комсомольській мобілізації на громадянську війну. Це була резолюція І з'їзду РКСМ в дії. У ній говорилося: «Перший з'їзд революційної молоді Росії висловлює свою повну солідарність з робітничо-селянською владою в її боротьбі за комунізм. Світова контрреволюція, що зріє на півдні, знайде в нашому середовищі рішучу відсіч. Весь свій революційний запал, всі свої молоді сили ми віддамо на боротьбу з нею».

...Наш комсомол. Він майже ровесник Радянської влади. Їй не було ще й року, коли в Малому Харитоньєвському провулку в Москві зібралися 176 делегатів — посланців розрізнених спілок робітничої і селянської молоді, які об'єднували тоді лише 22 тисячі чоловік. Вони зібралися, щоб оформити єдиний бойовий загін.

НАПУТНЄ СЛОВО СИНАМ

Як відомо, виняткова завантаженість державними справами не дала можливості Леніну бути присутнім на комсомольському з'їзді. І все ж вождь приділив йому велику увагу. По-перше, за вказівкою Леніна було доручено Є. Ярославському виступити перед комсомольцями з доповіддю «Про поточний момент».

Володимир Ілліч охоче відгукнувся на прохання прийняти молодь. Делегатам — членам Президії випало щастя зустрітись з Леніним. В Кремлівському кабінеті відбулась невимушена ділова бесіда. Довідавшись про те, що спілка — на перших порах особливо — потребує певної матеріальної підтримки, Володимир Ілліч тут же написав записку Я. М. Свердлову з пропозицією надати молоді необхідну допомогу.

Як згадують учасники цієї зустрічі, їх вразила відповідь Володимира Ілліча на питання молоді, як краще назвати їхню організацію. Один з членів Президії з'їзду сказав Леніну, що більшість схиляється до того, щоб назвати спілку «Комуністичною».

— Справа не в назві, — сказав Ленін.

В той час інший член Президії заявив, що комсомол неодмінно виправдає прийняту назву. Володимир Ілліч швидко відгукнувся:

— Це інша справа, от тоді буде добре!

Багато і з глибокою зацікавленістю запитував Ленін делегатів. Які політичні настрої й інтереси юнацтва? Чи допомагає молодь сім'ям червоноармійців? Чи листуються з своїми товаришами, які пішли на фронт? Чи є гас в хатах-читальнях? Як з продовольчим пайком? Які пісні люблять молоді люди?

«...НАША НАДІЯ В МАЙБУТНЬОМУ»

«Бути на ділі комуністом» — цей наказ понесли в своїх серцях від Леніна делегати. Утворення комсомолу, історична бесіда з молоддю внесли, як пізніше відзначав М. І. Калінін, «принципово нове у питання про роль молоді в громадському житті». Центральний Комітет РКП(б), який стояв біля колиски комсомолу, вже в листопаді 1918 року, буквально через кілька днів після першого з'їзду РКСМ розіслав в первинні партійні організації спеціальний циркулярний лист. Він був складений за вказівкою В. І. Леніна. В ньому говорилося:

«Юнацтво — наш вірний помічник зараз і наша надія в майбутньому. Тому первинні організації на місцях повинні, не порушуючи принципу самостійності молоді, всіляко підтримувати місцеві організації Російської комуністичної спілки молоді».

І вже в березні наступного року VIII з'їзд партії приймає спеціальну резолюцію «Про роботу серед молоді». Для зміцнення партійного ядра в комсомолі всім комуністам віком до 20 років пропонувалось активно працювати в комсомолі, вступивши в його ряди. А в квітні в Москві скликається перший Всеросійський з'їзд учнів-комуністів, на якому з промовою виступив Ленін. Він роз'яснив величезне значення комсомолу у будівництві нової, радянської школи. Трохи пізніше Володимир Ілліч надсилає телеграму комсомольцям Петрограда:

«Вітаю робітничо-селянську молодь Петроградської губернії в дні проведення червоного тижня. Посилюйте, юні товариші, вашу роботу в цьому напрямку, щоб зі свіжими молодими силами взятися за побудову нового, світлого життя».

Так, напучуваний вождем, відчуваючи батьківську турботу партії, комсомол робив перші кроки, приймаючи перше бойове хрещення.

КРІЗЬ ВИХОР СВИНЦЕВИЙ...

Жовтизна, мов позолота, покрила старі документи, що зберігаються в комсомольському архіві. Ця листівка була видана в Новгороді скоро після першого з'їзду РКСМ. Вона називається: «Чому я записався в Комуністичну спілку молоді». **«Смисл істинного щастя — це боротьба за своє майбутнє, за майбутнє поколінь робітників і селян всього пролетарського світу. Я зрозумів, що в цю хвилину великої боротьби нового світу зі старим, що відживає свій вік, злочинно стояти осторонь».** Ми не знаємо автора цих рядків. Але в листівці висловлені сподівання і дух тисяч, які йшли в комсомол. Вступити в ті дні в РКСМ — означало йти боротися. Нерідко разом з квитком комітет РКСМ вручав юнакові гвинтівку й патрони.

«Це не біографія у мене незвичайна, а час був незвичайний», — писав багато років пізніше Аркадій Гайдар, який, будучи комсомольцем, у 17 років командував полком. І доля кожного борця в той незвичайний час була маленьким зліпком долі покоління, маленьким зрізом великої історії. А вологодський хлопчак Федір Клочіхін, про якого говориться в перших рядках цих заміток, — яка його доля?

...Під шквалом вогню колчаківців комсомольський загін стримував натиск ворога. Свинцевий струмінь підкосив Клочіхіна... Федір віддав своє життя комунізм. Це був його останній комсомольський внесок.

М. ПАНЧЕНКО,
Б. ЧАНТУРІЯ,
кор. ТАРС.

ПРАВО на «Буквар»

СЕРЕД успіхів, яких досягла наша країна за 50 років, особливо вражає розвиток народної освіти. Ось цифри, що характеризують його стосовно Кіровоградщини.

В колишньому Єлизаветграді на 1 січня 1913 року на 76,5 тисячі жителів було 24 нижчих навчальних заклади з 3601 учнем. Учителів на цей час у місті було лише 88.

Про «ефективність» освіти можна судити з офіційних даних. За 25 років існування Єлизаветградського земського реального училища в ньому навчалося 1414 осіб, а повний курс закінчило 257 чоловік.

Зараз у Кіровограді, який налічує 148 тисяч жителів, працює 45 загальноосвітніх шкіл, у тому числі 25 середніх. В них навчається 28 580 учнів та працює 1512 вчителів.

На 1 січня 1912 року в Єлизаветградському повіті всіх сільських шкіл було 354. Дітей шкільного віку, за приблизними підрахунками, у повіті було 65 тисяч, а навчалося 32 тисячі.

Становище дореволюційних вчителів було тяжке. Не всі вони мали спеціальну освіту, жили переважно в нестатках, були залякані жандармами і попами. На утримання вчителя держава асигнувала 25—30 карбованців на місяць (прибуток попа перевищував цю суму в 10—15 разів).

В 1960 році в Кіровоградській області працювало 1144 школи з загальною кількістю учнів 179 776. На кінець семирічки кількість учнів зросла на 21 240 чоловік.

За післявоєнні роки особливо зросли учительські кадри області. В 1940—41 навчальному році на Кіровоградщині працювало 8903 вчителі, в 1956—1957 навчальному році — 11 800, зараз — 15 714.

К. ЛІВШИЦЬ,
зав. кабінетом обласного інституту вдосконалення кваліфікації вчителів.

ЧЕРВОНА ГВОЗДИКА

ІМЕНЕМ ПАТРІОТКИ

Кований чобіт прогупав вулицями. Та знайшлися в Кіровограді люди, які в темряві ворожої навали запалили священний вогонь боротьби. Серед них була і Олена Захарівна Бур'янова, вчителька школи № 5. Відважну підпільницю закатували фашисти в 1943 році.

Піонери нашої школи назвали свою дружину іменем самовідданої патріотки. Вони доглядають її могилу, саджають навесні квіти, поливають їх.

Зараз піонери і комсомольці збирають кошти для встановлення на будинку школи меморіальної дошки на честь загиблої вчительки. Не забувають вони і про матір підпільниці Олену Василівну Розову. Кожного свята десятикласники Оля Псьол, Валя Чернявська, Віктор Кравченко та інші приходять до неї в гості.

М. МАТУСЯК,
учень середньої школи № 5.
м. Кіровоград.

НІ, БАВШИН ЖИВИЙ

В той день потьмарилось сонце для Ольги Авер'янівни Бавшиної, безмежна туга згорбила ще молоді плечі. Сірий папірець з солдатським трикутником приніс тяжку звістку: син Петро загинув, звільняючи українське село Червоновершку.

Слідопити місцевої середньої школи вирішили написати листа матері воїна в місто Шую, Івановської області. І яка ж була радість для піонерів, коли вони одержали відповідь... від самого Петра Федоровича Бавшина.

«Дорогі слідопити, — пише колишній молодший лейтенант, — як це добре, що ви не забуваєте тих, хто лежить в братських могилах на нашій землі. Я в складі 229 Гвардійської стрілецької дивізії дійсно звільняв ваше село від німецьких окупантів, був тяжко поранений. Мене помилково зарахували вбитим і надіслали моїй матері повідомлення про мою смерть. Та я ще не раз зустрічався з ворогом у кривавому герці».

М. ЖИТНІЙ.

с. Червоновершка,
Компаніївського району.

ЖАЛЕНИЙ СВІТ

ВИННІ... КУЧЕРЯВІ КОСИ

ДНЯМИ 11-річну Сандру вигнали зі школи. У дівчинки — кучеряві коси і смаглява шкіра. Це й послужило для расистських законів «основою» оголосити дочку подружжя Лаінг «кольоровою», лишивши її тим самим усіх «прав білої людини» на території Південно-Африканської Республіки.

Почалася ця справа два роки тому. В одну з поліцейських дільниць міста Йоганнесбурга надійшло тривожне повідомлення: «В школу для білих потрапила кольорова. Це згубно відіб'ється на вихованні дітей!» Послідували виклики батьків у поліцію, дзвінки в школу. Даремно батьки Сандри доводили, що їх донька «не злочинниця» — расисти були невгамовні. Справа була передана до суду. Протягом двох років судді скрупульозно дошукувалися, хто Сандра — «біла чи кольорова». У дівчинки брали аналіз крові, вивчали колір волосся, і, нарешті, Сандра була визнана... «кольоровою».

На що ж опиралися південноафриканські мракобіси в суддівських мантіях при винесенні цього рішення? Звичайно ж, на «закон». Справа в тому, що в ПАР у 1950 році був прийнятий закон, покликаний, як заявили його автори, «зберегти чистоту раси» білої людини. Згідно цього закону кожний житель країни одержує «посвідчення», в якому міститься вказівка на етнічну групу, до якої він належить, і опис його зовнішності.

Сандра ще мала і не підозрює, що означало визначення суду на основі цього людиноненависницького закону. Зате її батьки добре знають, що за цим послідує. Першою мірою було рішення расистів захистити білих школярів від присутності серед них «кольорової». Але це ще не найстрашніше. Батьки Сандри повинні вирішити, чи розстатися з дівчинкою (за законами ПАР вона не має права жити серед білих), чи залишити її в себе, але... тільки на становищі служки.

А. ЖИГУНОВ,
(ТАРС).

ДВІСТІ ГРАНЕЙ АЛМАЗУ

ФЕСТИВАЛЬ 50 САМОДІЯЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

В останні дні двері в комітет комсомолу майже не закривались: приходили секретарі цехових організацій, просто учасники художньої самодіяльності, радились, як краще провести фестиваль, до якого наполегливо готувались.

Розпочалося свято походом на площу Кірова. З піснями і музикою. Там в урочистій обстановці секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка» П. Коверга вручив нам палаючий перехідний факел фестивалю, присвяченого 50-річчю Радянської влади.

І ось імітований факел на сцені нашого клубу. Букетами бурхливих оплесків нагороджували присутні чоловічий хор 5-го цеху за пісні про партію і комсомол, за майстерно виконану «Червону гвоздику».

Художньою зрілістю відзначаються нові і нові номери. Успіх випав на долю солістів Юрія Бондаренка і Володимира Зозулі. А Людмила Герасименко полонила слухачів чарівною «Настею» композитора Френкеля.

Як завжди, було багато гумористичних сценок, частівок, народних жартів, акробатичних номерів. Анатолій Рабінович і Сергій Шмаков весело оживили зал своїми сатиричними куплетами на теми нашого заводу.

Фестиваль тривав кілька днів. Перше місце журі присудило колективові другого механоскладального цеху, друге — відділу головного технолога. Та основне для нас ось що. Ми добилися масовості художньої самодіяльності. Адже в заводському фестивалі брало участь 200 чоловік. Двісті граней алмазу.

В. ТЕРЕЩЕНКО,
секретар комітету комсомолу агрегатного заводу.
м. Кіровоград.

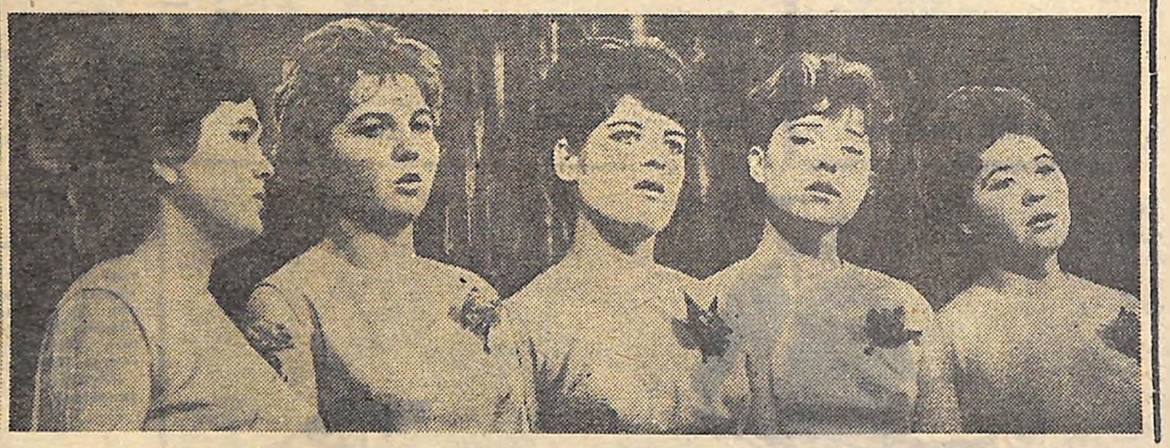

На фото: виступають самодіяльні митці другого цеху агрегатного заводу.

Фото В. КОВПАКА.

МОЛОДОМУ ВЧИТЕЛЮ

ВІДМІННИК „ПРОВАЛИВСЯ“

ВІТЯ виступав на літературних диспутах, брав участь у шкільному хорі, а найбільше просиджував над підручниками. Здавалося закономірним, що середню школу він закінчив з медаллю. Батько й мати вже бачили Вітю студентом політехнічного, майбутнім інженером. Коли стало відомо, що син не пройшов по конкурсу, мати потягнулася за валідолом...

Я навмисне не називаю прізвища. Бо не в одній сім'ї таке трапилося. На вступних екзаменах на денне відділення Кіровоградського філіалу Харківського політехнічного інституту минулого року з 142 медалістів підтвердили свої знання тільки 59. При вступі до педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна з 180 медалістів тільки 49 здали профілюючі предмети на «відмінно».

При цьому чути дві протилежних думки. Перша — медалісти, видно, липові. Друга — у вузах спеціально «ріжуть», а конкурс великий. І обидві невірні.

Не підтвердили своїх шкільних оцінок саме ті, хто не звик мислити, а тільки зазубрював матеріал.

От я й хочу наголосити, що вчитель повинен не лише дати знання, передбачені програмою, а й зацікавити учнів у самостійному пошуку.

...Закінчився урок. Та десятикласники не кинулися до дверей. Розв'язуючи на уроці алгебри приклад, вони повторили нескінченно складну геометричну прогресію. Вчитель запевнив, що, коли рухатися від вікна до дверей так, щоб слідуючий крок становив половину попереднього, то ніколи не дійдеш до дверей, хоч рухатися будеш весь час вперед. Разом з тим учні довідалися про софізм Зенона, що, рухаючись до якогось предмету, необхідно пройти спочатку половину всього шляху, потім половину тієї половини, що лишилася, і т. д. А оскільки нескінченний поділ закінчити неможливо, то дійти до кінцевого пункту теж неможливо, хоч кроки під час руху будуть всі однакові.

І після дзвінка школярі оточили вчителя. На дошці з'явилися креслення, а дехто пробує практично виконати запропонований варіант. Дошка стає полем мислених баталій. А вірної відповіді немає. Погляди звертаються до вчителя. Він спочатку нагадує учням про змінні величини, дискретні і неперервні. І підводить до думки, що одночасне розв'язання протиріччя — перервність і неперервність руху — і є саме рух. Частина учнів зрозуміла, а частина ще думає.

То нічого, що не всі ще зрозуміли. Вже добре, що вони замислилися.

Хочеться сказати й інше. Випускники — це не безпомічні діти, а дорослі люди. І якщо вони обирають якийсь вуз, то повинні ж готуватися до нього. Це зовсім неймовірно, щоб вступник до політехнічного інституту не чув про квантові генератори, про напівпровідники. Та таке траплялося.

У наш вік бурхливого розвитку науки і техніки обмежуватися тільки шкільною програмою не можна. Який вихід? Участь в гуртках, олімпіадах. У математичному гуртку нашої школи, наприклад, більшість — десятикласники. Великий інтерес проявляють вони до обчислювальної техніки, а звідси — і до систем числення. Не забуваємо й історизму. Десятикласник М. Омельченко зробив грунтовну розповідь про теорему Ферма, використавши безліч літератури. До речі, М. Омельченко — учасник республіканської математичної олімпіади.

Є в нас спеціальна учнівська група підготовки до вступу у вищі технічні учбові заклади.

На закінчення хочу сказати, що школа, аналізуючи результати вступних екзаменів до інститутів, робить висновки. А самі випускники?

В. КОВАЛЕНКО,
заслужений вчитель школи УРСР,
вчитель математики Кремгесівської середньої школи № 2.

ІНІЦІАТОР— СВІТЛАНА

Коли дзвінок сповіщає про велику перерву, широкий коридор Олександрійського педагогічного училища перетворюється на своєрідний книжковий магазин. На імпровізованих прилавках—художня, політична, науково-популярна література, підручники.

Пропагандою літератури серед майбутніх педагогів ось уже три роки керує комсомольський комітет. Сьогодні пропонує книги Наташа Скороход і Тамара Шеремет, а завтра — Валя Гнатієнко і Валя Снегірьова...

Кіоски по пропаганді художньої літератури за ініціативою міськкому ЛКСМУ створено на багатьох заводах, шахтах, у навчальних закладах. Частим гостем на своєрідних книжкових базарах буває секретар міськкому ЛКСМУ Світлана Компанієць. Вона — ініціатор багатьох цікавих книжкових вечорів, які допомогли комсомольцям та молоді міста розповсюдити за минулий рік літератури на 10 тисяч карбованців.

А. КОХАН.

Каштани
Замріялись білим...
Вулицями міста
Бродить ранок —
Дарує
будинкам
світло...
Раптом —
Звуки фортепіано,
звуки фортепіано
З розчиненого вікна...
«Пам'ятаєш:
цвіли каштани,
І були ми жахливо юні.
І були ми, як роси, чисті,
І вчувалось нам в шелесті
листя:
«Кохання, кохання».
Пам'ятаєш?
І було так біло-біло,
І було так синьо-синьо,
І зіниці марили сином
В тебе і в мене.
Пам'ятаєш?
А потім...
Поцілунок був —
Як жарина.
Поцілунок був —
Мов [illegible]
В синьонебі
зчорніли круки —
Споконвічний клич
до розлуки.
Ти —
пішов.
А я — чекаю.
Сивиною взялось чекання,
Але в ньому моє кохання—
Я чекаю тебе, чекаю...
Боронив ти степлілі промені
Над буянням земної зелені—
Принесли журавлі напровесні
Незагойну звістку про тебе
мені.
Я чекаю тебе, коханий,
І приходять до мене каштани,
І ми знов беремось за руки
В їх жагучих молочних
спогадах.
Як тоді...
Пам'ятаєш?»
...Заніміло фортепіано.
Сива жінка
підійшла до вікна —
І задумою
пригорнула до серця
Білі каштани і білий світ...
...І чекало фортепіано.

Леонід НАРОДОВИЙ.

БАТАЛІЇ ЛЮТОГО

З ЧИМ би ми не зустрічалися зараз в спортивному житті області, все проходить під знаком підготовки до наступних ювілейних спартакіад України і Радянського Союзу, присвячених 50-річчю Радянської держави. Стають на лінію вогню стрільці, виходять на поміст штангісти, пробують сили легкоатлети, прокладають траси лижники.

Гарячим буде для спортсменів і цей місяць. Мабуть, почнемо з лижників. Лише недавно бачили їх у Кіровограді учасниками другої зимової спартакіади обласної ради профспілок. А зараз кращі з них — М. Жеребятьєв, М. Новиков, Ю. Огородов, М. Зайва, В. Трещов та інші знаходяться в Харкові. З 1 по 6 лютого вони відстоюватимуть честь Кіровоградщини на другій республіканській спартакіаді профспілок.

Але й після цього лижі не буде поставлено в стелажі. 11—12 лютого на змагання, що відбудуться в Кіровограді, вийдуть збірні команди обкомів профспілок. В значній мірі ці змагання можна назвати спартакіадськими. Спартакіадці виставлять 9 збірних команд і 2 команди колективів.

Візьмуться за зброю і фехтувальники «Спартака». 4—5 лютого вони схрестять зброю в матчовій зустрічі із своїми миколаївськими одноклубниками. Двічі вже зустрічалися вони, і двічі перемагали кіровоградці. Кому на цей раз посміхнеться спортивне щастя?

Звичайно зима — затишок для легкоатлетів. Тільки не нинішня. Найсильніші стрибуни, бігуни, метальники посилено тренуються, щоб бути готовими захистити честь області на IV спартакіаді України. Вони тренуються в закритому манежі стадіону «Зірка», на снігових доріжках і майданчиках.

У січні двічі проходили відбіркові змагання кандидатів у збірну. Двічі мірятимуться вони силами і в лютому (10—11 та 25—26). Очевидно, декому з них буде надано право участі в зимовій першості УРСР з легкої атлетики, що відбудеться в Києві з 15 по 17 лютого.

Готуються фізкультурники відзначити і наступні роковини Радянських Збройних Сил. З 18 по 23 лютого відбудуться дві спортивні події: турнір найсильніших баскетбольних команд області та обласні міжвідомчі особисто-командні змагання з кульової стрільби. А важкоатлети добровільних спортивних товариств в цей час боротимуться за право увійти до складу збірної області.

Наприкінці січня розпочалася і триватиме в лютому зимова першість Кіровограда з футбола.

Лютневий арсенал змагань поповнять і спортсмени добровільних спортивних товариств. У авангардівців 5 і 6-го обласні змагання з підльодного лову риби в селі Буквар Олександрівського району. І першість Центральної ради товариства по четвертій групі з баскетбола, що проходитиме в Олександрії з 1 по 6 лютого. Весь місяць триватимуть зустрічі восьми найсильніших волейбольних команд.

«Буревісник» проведе з 11 по 16 лютого баскетбольний турнір республіканського рівня. Чоловічі команди Кіровограда, Львова, Вінниці, Дніпропетровська, Івано-Франківська і Черкас розіграють у нас зону свого товариства.

Обласна рада по туризму вперше в області організує змагання по орієнтуванню лижників на місцевості. 4—5 лютого їх траса проходитиме у Знам'янському лісі в районі туристської бази «Бірюсинка».

Лютий покличе кіровоградських спортсменів і в далекі подорожі. Найдовша з них у майстра спорту з російських шашок В. Миронова. З 1 по 12 лютого він буде в Москві, де візьме участь у півфіналі Центральної ради «Буревісника». А спартакіадець майстер спорту В. Литвиненко протягом шести днів братиме участь в турнірі найсильніших фехтувальників України, що відбудеться у Львові.

У першій половині місяця вийдуть за межі області дві команди «Буревісника». Лижники спортивного клубу педінституту в цей час змагатимуться в Харкові за першість спортклубів республіканської ради товариства. Жіноча волейбольна команда включиться у зональний турнір в Черкасах.

Отже, нинішній лютий по кількості змагань буде жаркішим деяких звичайних липнів або серпнів. Хай же він зігріє наших спортсменів теплом нових рекордів, нових спортивних досягнень.

М. МАР'ЯНЕНКО.

М'ЯЧ НАД СІТКОЮ

Волейбольні команди ЩВЛП і «Спартака» відкрили змагання на першість Кіровограда. Зустріч закінчилася з рахунком 3:2 на користь команди ЩВЛП.

Волейболісти команди «Буревісник-2» виграли у команди ЩВЛП (3:2). З таким же рахунком «Буревісник-1» програв «Спартаку».

В. АГЄЄВА.

В БЛОКНОТ БОЛІЛЬНИКА

В номері газети за 27 січня ми повідомили про Ігри XXIX чемпіонату країни, які кіровоградська «Зірка» проведе у квітні. Зараз подаємо повністю календар виступів «Зірки»:

Перше коло

КВІТЕНЬ. 2. «Зірка» — «Авангард» (Харків). 6. «Зірка» — «Металург» (Запоріжжя). 13. «Авангард» (Жовті Води) — «Зірка». 17. «Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Зірка». 24. «Локомотив» (Калуга) — «Зірка». 28. «Волга» (Калінін) — «Зірка».

ТРАВЕНЬ. 2. «Зірка» — «Таврія» (Сімферополь). 7. «Зірка» — «Суднобудівник» (Миколаїв). 15. СКА (Київ) — «Зірка». 23. «Волга» (Горький) — «Зірка». 29. «Шинник» (Ярославль) — «Зірка».

ЧЕРВЕНЬ. 2. «Зірка» — «Авангард» (Кишинів). 7. «Зірка» — СКА (Одеса). 17. СКА (Львів) — «Зірка». 22. «Зірка» — «Карпати» (Львів). 26. «Зірка» — «Локомотив» (Вінниця). 30. «Зірка» — «Труд» (Воронеж).

ЛИПЕНЬ. 5. «Зірка» — «Сокіл» (Саратов).

Друге коло

ЛИПЕНЬ. 13. «Авангард» (Харків) — «Зірка». 18. «Металург» (Запоріжжя) — «Зірка». 23. «Зірка» — «Авангард» (Жовті Води). 29. «Зірка» — «Дніпро» (Дніпропетровськ).

СЕРПЕНЬ. 3. «Зірка» — «Локомотив» (Калуга). 9. «Зірка» — «Волга» (Калінін). 15. «Зірка» — СКА (Київ). 22. «Таврія» (Сімферополь) — «Зірка». 27. «Суднобудівник» (Миколаїв) — «Зірка».

ВЕРЕСЕНЬ. 1. «Зірка» — «Волга» (Горький). 7. «Зірка» — «Шинник» (Ярославль). 12. «Авангард» (Кишинів) — «Зірка». 19. СКА (Одеса) — «Зірка». 29. «Зірка» — СКА (Львів).

ЖОВТЕНЬ. 4. «Карпати» (Львів) — «Зірка». 9. «Локомотив» (Вінниця) — «Зірка». 14. «Труд» (Воронеж) — «Зірка». 19. «Сокіл» (Саратов) — «Зірка».

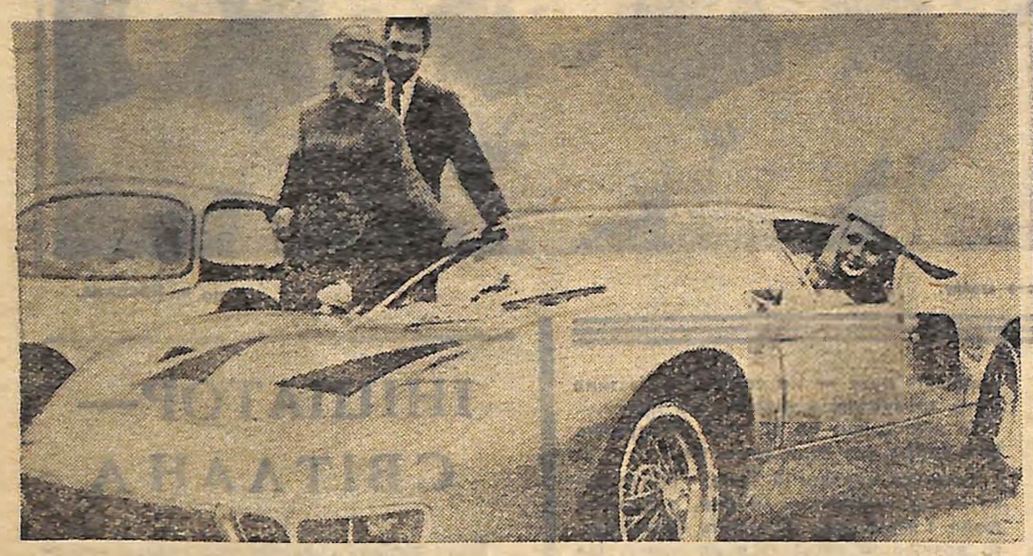

КОМУ ДОСТУПНИЙ АВТОСПОРТ?

Західнонімецька газета «Шпорт-депеше» в одному з своїх чергових номерів писала:

«У нас, в Федеративній Республіці, громадянину цілком доступні абсолютно всі види спорту, починаючи з звичайного бігу і кінчаючи автомобільними гонками або парусними змаганнями. І це незважаючи на те, що для бігу не треба нічого, а для автогонок треба мати спортивний автомобіль і для занять парусним видом спорту — яхту».

Очевидно, на підтвердження цих слів західнонімецький журнал «Квік» опублікував передруковану нами фотографію. Під нею напис: «Найшвидкіші і найпрекрасніші». Мова йде про спортивні автомобілі. І «Квік» пише, що, мовляв, «неправда, що тільки багаті люди можуть досягти чогось в аматорському автоспорті. Стрімкі спортивні автомобілі можуть купити не тільки багатії, але й люди з нормальним заробітком».

Однак зображений на знімку автомобіль марки «Форд ГТ-40», що досягає швидкості 300 кілометрів на годину, коштує «всього» 126 тисяч марок. Якщо врахувати, що місячний прибуток сім'ї кваліфікованого робітника в ФРН складає приміром 750 марок, то неважко підрахувати: щоб купити подібний автомобіль, такому робітнику довелось би відкладати всю свою зарплату без лишку на протязі 14 років.

(АПН).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 30.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ.

Т. АУЕРБАХ

(Продовження. Поч. в №№ 11, 12).

Вперше про якусь «таємну зброю», не називаючи її, згадав сам Гітлер, виступаючи 19 вересня 1939 року в Данцігу. Тоді він заговорив про якусь німецьку зброю, володіння якою гарантує Німеччину від нападу».

Агенти англійської розвідки розпочали посилені пошуки. В різних повідомленнях зустрічалися вказівки на такі види зброї, як нові хімічні й бактеріологічні засоби, міни, підводні човни, магнітні й повітряні торпеди, безпілотні літаки, «промені смерті», промені, що вимикають мотори, далекобійні гармати. Про ракети говорилося лише в одному агентурному повідомленні. Саме воно й притягнуло найбільшу увагу Інтелліджeнс сервіс.

Але те, що прославлена розвідувальна організація, яку на Заході не так давно називали «найкращою в світі», лише тепер зацікавилася німецькими ракетами, свідчить, що вона не була на висоті: адже німці почали роботу над ракетами ще з 1936 року. Дотримуючись якнайбільшої секретності, вони створювали так званий «Агрегат-4», що став пізніше відомий як «ФАУ-2». Звідки це позначення і що воно означає? «Фау» — назва букви V, першої букви німецького слова «фергельтунг» — «розплата». Так з пропагандистською метою охрестили гітлерівці свою «чудо-зброю».

Якщо вперше англійська розвідка взнала про «Фау» в жовтні 1939 року, то друге, детальніше повідомлення, надійшло через два тижні. 4 листопада британський морський аташе в Осло одержав повідомлення (анонімкої) про те, що робиться в Пенемюнде. А тим ішло копосальне військове будівництво. Були споруджені лабораторії, електростанція, завод по виробництву рідкого кисню і багато інших підприємств, частково з метою відвернути увагу від чисто військових об'єктів.

І все ж Інтелліджeнс сервіс протягом трьох років виявляла незрозумілу безтурботність. Лише в листопаді 1942 року д-р Джонс, начальник британської контррозвідки, виступив із застереженням: «Існує велика небезпека, що ми можемо опинитися у вкрай серйозному становищі».

І знову минуло кілька місяців, поки штаб англійської авіації послав на Пенемюнде розвідувальний літак — майже через сім років після того, як там з ініціативи і під керівництвом Вернера фон Брауна почалося виготовлення ракет.

Безпечність англійської розвідки, як і вищого військового командування, проявилася й у тім, що до березня 1943 року в Лондоні вважали, що «німецькі ракети» — або блеф, або якась дезінформація противника з метою посіяти в Англії паніку.

Лише 23 березня трапилося таке, що підтвердило добуті відомості. Двох генералів вермахту, фон Тома і Крювеля, взятих англійцями в полон у Північній Африці, спеціально посадили в одне приміщення, обладнане чутливими мікрофонами. Цілий день розмовляючи, вони між іншим висловили здивування, що Лондон усе ще не знищений німецькими ракетами. Це змусило Лондон, англійський уряд, нарешті, діяти, хоча серед найбільш високопоставлених осіб не зникали сумніви в правдивості цих відомостей. Наприклад, особистий радник Черчілля в справах науки лорд Черуелл 25 жовтня 1943 року: «В кінці війни, коли ми взнаєм усі подробиці про цю історію, виявиться, що ракети були фікцією». Пізніше, 8 листопада, він заявив: так звані ракети — насправді вимисел Геббельса з метою підняти бойовий дух вермахту; яка дезінформація з метою відвернути нашу увагу; німцям ще не вдалося вирішити технічні питання створення ракети далекої дії.

Навіть у перший день бомбардування Лондона «ФАУ-1» Черуелл, сміючись, сказав: «Гора родила мишу». Це було в той час, коли Гітлер мав намір направляти на Лондон щодня 800 снарядів «Фау-1», тобто 800 тонн вибухівки! Всього від «Фау» загинуло 8700 англійців, було зруйновано 20 тисяч будинків, знищена шоста частина військової продукції столиці.

(Закінчення буде).

СЕРЕДА, 1 лютого. Перша програма. 11.00 — Телефільм. (Кіровоград). 11.10 — Художній фільм «Три поверхи щастя». (Кіровоград). 16.50— «Школа спортсмена-початківця». (М). 17.30 — Рішення XXIII з'їзду КПРС в дії. «Горизонти науки». «З лабораторій — у практику». Репортаж з павільйону «Наука». Виставки передового досвіду в народному господарстві УРСР. (К). 18.00 — Телереклама. (Кіровоград). 18.05 — Кіровоградські вісті. (Кіровоград). 18.20 — Програма передач. (К). 18.30 — Вечір, присвячений першим лауреатам премії Ленінського комсомолу. (М). 21.00 — Першість Європи з фігурного катання. Репортаж з Любляни. В перерві — теленовини. (М).

Друга програма. 11.00 — Англійська мова для молят. (Д). 11.30 — «Гра на своєму полі». Телеспектакль. (Д). 18.00 — Англійська мова для молят. (Д). 18.30 — До 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. «Гарт». (Д). 19.30 — «В сім'ї народів-братів. Музично-літературна композиція. (Д).

ЧЕТВЕР, 2 лютого. Перша програма. 11.00 — Телефільми «З тобою море» та «Співає Єрмак Серкобаєв». (Кіровоград). 16.50 — Для школярів. «Сила, грація, краса». Репортаж з спортивної школи. (Передача з Чернівців). 17.20 — Телевізійні вісті. (К). 17.40— До 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. «Добрий вечір, хліборобе!» (К). 18.30— «Світ сьогодні». (М). 19.20 — «На Мамаєвому кургані тиша». Передача Волгоградської студії телебачення. (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — Першість Європи з фігурного катання. Репортаж з Любляни.

Друга програма. 19.00 — Вечір української музики. За листами глядачів. (Д). 20.00— «Твої турботи, сесія». Молодіжна програма. (Д).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 01702. Індекс 61197. Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам № 466. Тираж 37 200.